

L'ESCÀNDOL

pe ROMANO GUARDINI

Jesús anà a Natzaret, el seu poble... El dissabte, començà a ensenyar en la sinagoga. Tothom, en sentir-lo, se n'estranyava i deia: D'on li ve tot això? Què és aquest do de saviesa? I se n'escandalitzaven.

Heus ací la revelació de l'escàndol. L'escàndol és l'expressió violenta del ressentiment de l'home contra Déu, contra l'essència mateixa de Déu, contra la seva santedat És la resistència contra l'ésser mateix de Déu. La rebel·lió contra el mateix Déu, el pecat, en la seva forma elemental que espera l'ocasió propícia per actuar, dorm al fons del cor humà, unida a la nostàlgia de la font eterna, origen de tot el creat, i que és l'única que conté la plenitud absoluta.

Però l'escàndol es presenta rarament en estat pur, com un atac obert contra la santedat divina en general. S'oculta dirigint-se contra un home de Déu: el profeta, l'apòstol, el sant, l'home profundament pietós. Un home així es realment una provocació. Hi ha quelcom en nosaltres que no suporta la vida d'un sant, que es rebel·la contra ella buscant com a pretext les imperfeccions pròpies de tot ésser humà. Els seus pecats, per exemple: Aquest no pot ser sant! O les seves febleses, augmentades amb malvolença per la mirada tèrbola dels qui el rebutgen. O les seves rareses: no hi ha res més irritant que les excentricitats dels sants! En una paraula, el pretext es basa en el fet que el sant és un home finit.

La santedat, tanmateix, es presenta més insuportable i és objecte de majors objeccions i recusacions intolerants a *la pàtria dels profetes*. ¿Com es pot admetre que sigui un sant un home del qual es coneixen els pares, que viuen a la casa del costat, que deu ésser com tots els altres"? ^Aquest, del qual coneixem els assumptes, un elegit de Déu? L'escàndol és el gran adversari de Jesús Té per conseqüència que es tanquin les oïdes a l'anunci de la Bona nova; que no creguin en l'Evangeli; que es resistixin a l'adveniment del Regne de Déu, arribant fins i tot a combatre'l.

El perill de l'escàndol va unit a la personalitat mateixa de Jesús Quan Joan li envia els seus deixebles, des de la presó, per preguntar-li: «Sou vós el qui ha de venir, o n'hem d'esperar un altre?» (Mt 11,5), Jesús contesta amb el mateix pasatge d'Isaïes explicat a Natzaret i dient que s'aproxima el seu acompliment: «Aneu a contar a Joan el que sentiu i veieu: els cecs hi veuen, els coixos caminen, els leprosos són purificats, els sords hi senten, els morts ressusciten, els desventurats reben l'anunci de la bona nova». Després afegeix: «I benaurat aquell qui no s'escandalitzarà de mi» (Mt 11,4-6).

El que irrita els homes desmesuradament és el fet; que el missatge del Regne de Déu, testimoniats per la potència de l'Esperit, surti d'una boca humana És, doncs, benaurat veritablement aquell qui no es deixa arrossegat pel poder de l'escàndol. L'escàndol va unit a les primeres paraules del Senyor. Explota a Natzaret. Després s'oculta, però continua fermentant sota la superfície. A cada nova ocasió propícia torna a sorgir. Per fi es desencadena la tempesta i cau sobre el Senyor: és la rebel·lió del cor humà contra qui li porta la salvació.